

הדוב שלא ידע לכעוס

כתבה שרלוטה הרר
ציירה פרנסיס בים

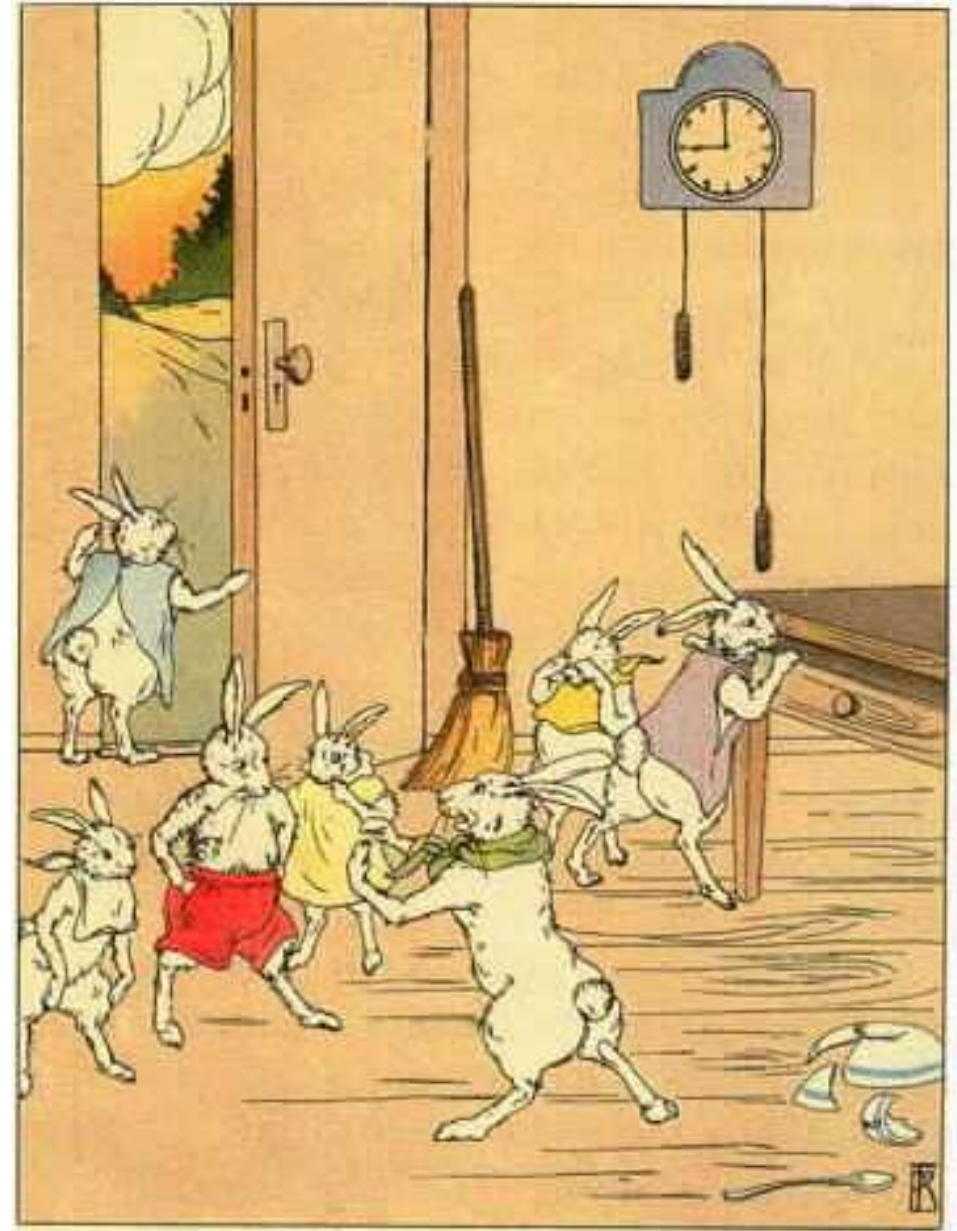
היה היה פעם דוב חום וגדול שחי בעץ חלול בקצה היער. הוא מאוד אהב את ביתו, כי הפתח היה גדול מספיק כדי שיוכל להיכנס בלי להתכופף, והמקום בפנים היה מרווח. בקיץ, כשהעצים היו ירוקים והשמש זרחה הוא לא השתמש הרבה בביתו. אך כשבא החורף, והימים נעשו קרים ממש, והעצים התכסו בשלג, הוא אהב להישאר בביתו. הוא הכין אותו כך שיהיה לו שם חם ונעים. בפינה אחת עמד כד גדול מלא דבש מוורדי בר שהכינו לו הדבורים, ובפינה שניה הייתה לו מיטה מעלים יבשים, שעליה יכול היה להשתרע בימים חשוכים ולתפוס תנומה. הדוב החום הגדול דאג יפה לביתו, ושמר שיהיה נקי ומסודר. כל בוקר הוא

ניקה את האח, איבק את כד הדבש ותמיד הכל היה שם במקומו הנכון. לדוב היה לב טוב. הוא מעולם לא כעס, כפי שכועסים דובים אחרים והוא היה נעים הליכות כך שכולם אהבו אותו ובאו לבקר אצלו. במיוחד אהבה לבקר שם הארנבת הלבנה. היא אמרה שטוב לה לשבת בביתו של הדוב הגדול, כי זה בית כל כך נקי ומסודר. לארנבת הלבנה היה כמובן בית משלה, אך היא לא יכלה לשמור בו על סדר. היא אמרה שזה בגלל הילדים שלה שהם כל כך שובבים, אך תהיה הסיבה אשר תהיה, הבית שלה היה תמיד במצב איום. הדוב הגדול קיבל את הארנבת הלבנה תמיד בסבר פנים. תמיד עזר לה להוריד

את הכובע והסודר שלה, הציע לה את הכורסה הנוחה ביותר כדי שתוכל לשבת בנחת כשהיא מספרת לו את צרותיה. והיא סיפרה לו על הארנבון בוני, הצעיר ביותר, שלא שמע אף פעם בקולה, ואיך הבת הבכורה, זנב הצמר, ברחת מהבית ועדיין לא חזרה, ועוד צרות על צרות. היא הסבירה איך שהיא מנסה למלא את תפקידה כאם טובה לכל הילדים שלה, איך הענישה את בוני וסגרה אותו בחדר חשוך וכמה פעמים סטרה לזנב הצמר. ואז הדוב הגדול ניסה ללמד אותה איך צריך לחנך ילדים שובבים. ומכיוון שהיה זה דוב בעל לב כל כך טוב הוא אמר לה לא לסגור את בוני בחדר חשוך ולא להרביץ לזנב הצמר, כי הוא האמין שאם היא תהיה נחמדה לילדיה, הם בוודאי היו טובים וממושמעים.

הארנבת הלבנה תמיד עשתה כפי
שאמר לה הדוב הגדול, כי האמינה
שהוא חכם מאוד ויודע את הכל. וכל יום
הארנבוניים הקטנים נעשו יותר ויותר
שובבים, אך היא לא אבדה את אמונתה
במה שהדוב הגדול אמר לה. היא אפילו
אמרה פעם לזנב הצמר שאם יקרה דבר
מה לה לעצמה, זנב הצמר צריכה לקחת
את כל האחים והאחיות הקטנים לביתו
של הדוב הגדול. כי הוא כל כך חכם
וטוב לב שבוודאי ידאג להם.
ובאמת קרה פעם שהארנבת הלבנה
יצאה ליער כדי להביא אוכל לילדיה. היא
נעדרה הרבה זמן והילדים הקטנים
התחילו לבכות. אך הארנבת לא יכלה
לחזור הביתה, כי נתפסה במלכודת,
וילד קטן אחד מצא אותה ולקח אותה
לביתו, כדי להשתעשע אתה.

ואז, כשהארנבונים הקטנים נעשו באמת רעבים, זנב הצמר נזכרה במה שאמרה לה אמא. היא אספה את האחים ואמרה להם: "אמא הארנבת לא תחזור כבר, היא הלכה לאבוד. ואם נשאר לבדנו לא יהיה לנו מה לאכול ונמות מרעב. אז אנו חייבים לעשות כפי שאמא אמרה. נלך לדוב הגדול ונבקש שיטפל בנו. הוא דוב טוב לב וחכם מאוד וידע איך לעשות זאת. אני אבקש אותו, כי אני הגדולה ביותר, ואתם תעשו מה שאומר לכם." ועוד באותו היום הם לבשו את בגדיהם הטובים ביותר והלכו דרך היער אל ביתו של הדוב הגדול. כשבאו לשם ראו שהדוב עומד בפתח ביתו. הוא הופתע מאוד כשראה את הארנבונים עוברים ביער, והופתע עוד יותר, כאשר הם נעצרו לפני הבית שלו.

"הם – הם" אמר הדוב הגדול "נראה.. זה מה שאמרה אמא שלכם?"
"כן, בבקשה" ענתה זנב הצמר וכל הארנבוני חזרו אחריה "כן, בקשה."
למען האמת לדוב הגדול לא היה רצון רב לדאוג לכל הארנבוני האלה, כי הם היו רבים כל כך ונראו רעבים מאוד. אבל הם החזיקו את הממחטות שלהם לעיניהם ונראו כל כך עצובים שהוא לא יכול היה לגרש אותם, כי הוא היה כל כך טוב לב. "ואתם תהיו ילדים טובים, ותעשו כל מה שאומר לכם?" שאל.
"כן וודאי!" אמרה זנב הצמר.
"כן וודאי!" קראו כל הארנבוני.
אז הדוב הגדול הכניס אותם לביתו והתחיל לדאוג להם.
תחילה הכל התנהג כשורה. הדוב החום הגדול דאג לארנבוני כפי שהוא דאג לבית שלו. הוא רחץ את פניהם כל בוקר

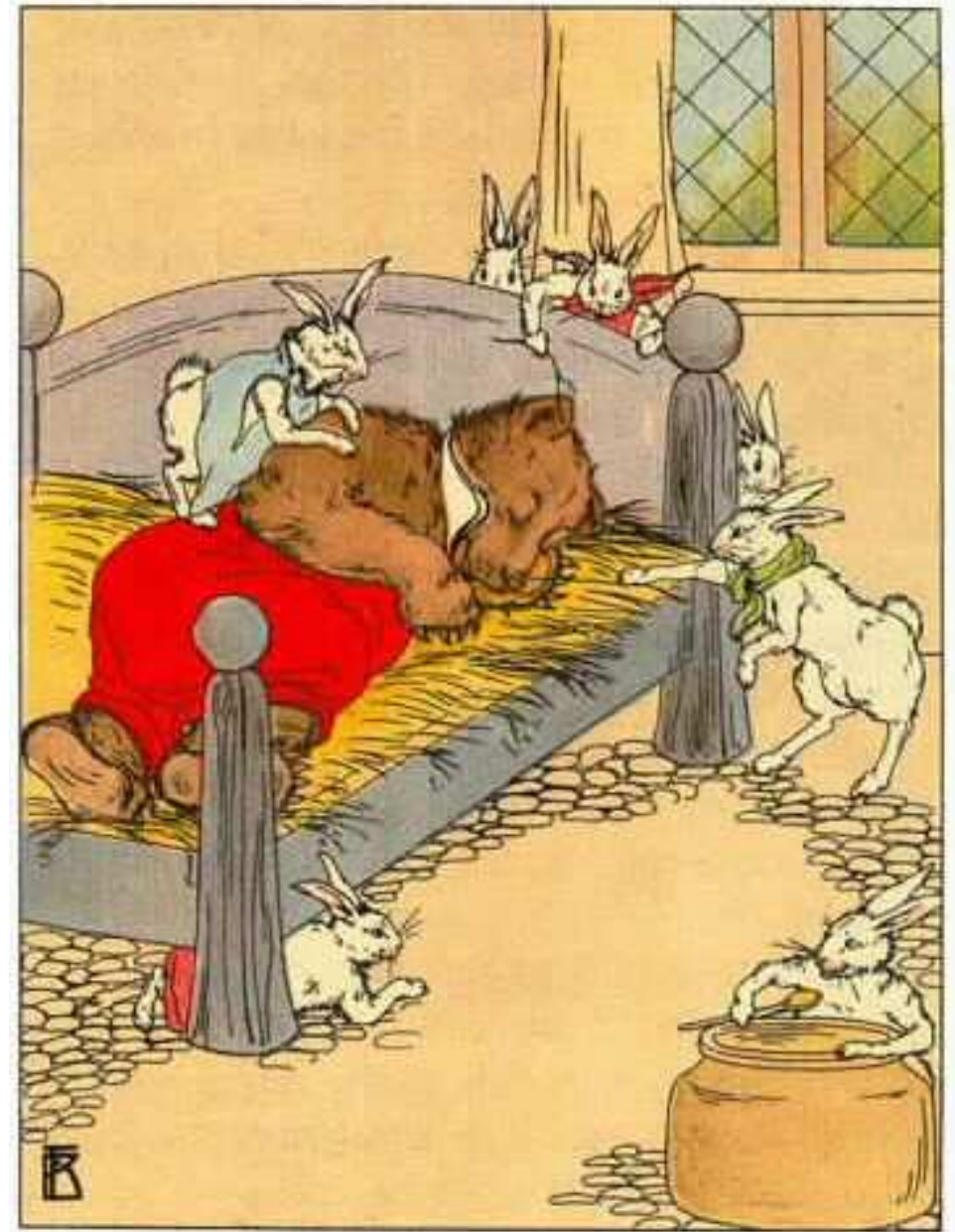
"אמא שלנו, הארנבת הלבנה, הלכה לאבוד" אמרה זנב הצמר בקל רועד מרוב התרגשות "והיא לא תחזור אלינו לעולם."
"לא תחזור לעולם!" קראו כל הארנבוני הקטנים, כשהם מנגבים את עיניהם בממחטות, בדיוק כפי שזנב הצמר אמרה להם לעשות.
"וי" אמר הדוב הגדול "זה באמת עצוב מאוד! אהבתי מאוד את אמכם והיא ביקרה אצלי לעתים קרובות."
"ולפני שהלכה" המשיכה זנב הצמר "אמרה לנו שאם יקרה לה דבר מה רע, עלינו לבוא אליך ולבקש שתדאג לנו, כי אתה כל כך טוב לב וחכם ואינך כועס אף פעם."
"אתה חכם, וטוב לב ואינך כועס אף פעם!" חזרו אחריה כל הארנבוני.

והבריש את פרוותיהם יפה. הוא תיקן את הבגדים שלהם, ואפילו השיג ספרים והתחיל ללמד אותם לקרוא. וזמן מה הארנבונים התנהגו יפה ועשו כל מה שאמר להם, כי פחדו מהדוב הגדול. אבל במשך הזמן הם ראו שהוא כל כך טוב לב שאינו יודע איך לכעוס, והם התעייפו להיות כל כך נחמדים. יום אחד, כשהדוב הגדול יצא לטייל, זנב הצמר זרקה את כל הספרים, אספה את הקטנים ואמרה: "נפסיק להתעסק בלימודים! הדוב הגדול הלך ולא ידע מה אנחנו עושים. בוא נשתעשע עד שיחזור."

הארנבונים הקטנים היו מוכנים לכך. "אז מה נעשה?" שאלו. "בואו ונזלול את כל הדבש" אמרה זנב הצמר. וכך הם עשו, עד הטיפה האחרונה! ואחר כך קפצו על המיטה והפכו אותה

ולכלכו אותה והתנהגו לא יפה כמו שרק
ארנבונים יודעים להתנהג.
כשהדוב הגדול חזר הביתה הוא היה
עצוב מאוד כשראה מה קרה, אך זה
היה דוב כל כך טוב לב שלא ידע איך
לכעס עליהם.
אבל למחרת אמר לעצמו: "הפעם אשאר
בבית ואשגיח על הארנבים הרעים
האלה." וכל זמן שהוא היה ער הם
התנהגו יפה, אך אחרי זמן הדוב
התעייף ונשכב כדי לנום קצת.
ואז, כמו קודם, אמרה זנב הצמר: "לא
צריכים להתנהג כל כך יפה. הדוב הגדול
לא יודע איך לכעוס. הוא אף פעם לא
נוזף בנו. בואו נשתולל."
מובן שהארנבונים מאוד רצו להשתולל.
"אז מה נעשה עכשיו?" שאלו.
"נתגרה בו ונראה אם נוכל להעיר אותו"
אמרה זנב הצמר.

ואז הארנבונים עשו כל שיכלו כדי להעיר את הדוב. הם קפצו על גבו ומשכו באוזניו ואחד מהם אפילו דגדג לו באף בגבעול קש. וכל אחד השתדל להיות יותר שובב מהאחרים.

תוכלו לתאר לעצמכם כי הדוב הגדול לא הצליח לישון זמן רב. אך כשהוא התעורר הוא לא נזף בהם כלל. הוא פשוט חבש את כובעו, לקח את מקלו, אמר להם יפה שלום ויצא מהבית. ולמרות שהם חכו הרבה זמן, הוא לא חזר.

זנב הצמר והארנבונים האחרים הצטערו מאוד על מה שעשו, כי בעצם מאוד אהבו את הדוב הגדול. לכן זנב הצמר אספה אותם שוב ואמרה: "אלך לחפש את הדוב הגדול ואביא אותו חזרה הביתה."

כל כך חזק שבסוף המלכודת נפתחה
והדוב החום הגדול היה חופשי.
הם חזרו כולם הביתה ואת מי ראו
עומדת שם, לפני הדלת, אם לא את
הארנבת הלבנה. היא ברחה מהילד
שתפס אותה וחזרה כדי לטפל בילדים
שלה.

ותאמינו או לא, אבל הדוב החום הגדול
היה מאוד, אבל מאוד, מאוד מרוצה
מכך!

הארנבונים שמחו כששמעו זאת. "כן, כן"
קראו "ומה עלינו לעשות?"
"בואו ועזרו לי" אמרה זנב הצמר.
כך הם כולם הלכו לחפש את הדוב
הגדול. ומה אתם חושבים שראו? גם
הוא נתפס במלכודת ולא יכול היה
לברוח. והארנבים הצטערו עוד יותר כי
זכרו כמה טוב היה בשבילם. ואז אמרה
זנב הצמר, כי היא הייתה הבכורה:
"אנו מצטערים שהתנהגנו כל כך לא
יפה, הדוב הגדול. אבל עכשיו ננסה
לעזור לך כי אנו אוהבים אותך, והיית
טוב כלפינו ודאגת לנו, ואינך יודע
לכעוס."

"וודאי שנעזור לך" אמרו כל הארנבונים.
הם נעמדו בטור, זה אחרי זה ואחזו זה
בזה וזנב הצמר תפסה במלכודת והם
משכו ומשכו, והם היו כל כך רבים ומשכו